

CZYTACZ (11) *sb m*

a jasne

sg N czytacz (1). ◇ D czytaczowi (1). ◇ V czytaczu (3). ◇ pl N czytacz (5). ◇ A czytacz (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Człowiek czytający, czytelnik [w tym: V sg (3)] (6) : KrowObr 192; że niemáfz tak podłych książ z ktorychby fię pilny Czytacz nie mógl częgo nauczyć. BudNT przedm dv; Lálkáwemu czytaczowi Symon Budny zdrowia. BudNT Ff6; MOY cnotliwy Czytáczu/ y wy co fluchaćie/ Ktorzy tymto wierfzykom wízu íwych/ dawaćie. CzahTr A4v, Kv, K2.

W charaterystycznych połączeniach: czytacz cnotliwy (3), łaskawy, pilny.

a. *Lektor, kleryk, mający drugie, niższe święcenie kapłańskie, zajmujący się w kościele katolickim czytaniem w czasie nabożeństwa Pisma św. wiernym, dozorem nad księgami kościelnymi itp. (5) :*

Szereg: »czytacz albo czytelnik« [szyk 3 : 2] (5): Drugie zowiećie tzytátze álbo tzytelniki/ tym tefz Brody naprzod ogoliwízy ten wżąd dáiećie mowiac. KrowObr 120; Czytátze albo tzytelnicy máią tzytác to co máią powiećac KrowObr 120, 120 [2 r.], Tt3v.

Synonim: lektor.

Cf 1. CZCICIEL, CZYTELNIK

BC